

Det er ganske vist, at Reglen, saaledes formet, paa den anden Side ikke vil kunne gøre Gavn i noget Tilfælde, hvor Forældelsesfristen, saaledes som den i øvrigt er bestemt i Udstøt, allerede er udløbet, forinden Bærgen bliver bestiftet. Gennemsnitlig vil vel imidlertid Sandsynlighed kunne siges at være for, at naar en Mand giver sig ud paa Farter, hvor han bliver borte, har han ordnet sine Sager for den nærmeste Fremtid; og naar der overhovedet er nogen, som er interesseret i eller vil tage sig af hans Anliggender, kunne de paagældende netop af det Hensyn, at Forældelse kan indtræde, tage Anledning til at faa fremstyndet Bestikkelse af Bærgen for dermed foreløbigt at afværge muligt truende Forældelse af udestaaende Fordringer. Den af de to Ordninger, som er valgt i Udstøt, formenes derfor at blive den, der kan regnes at have Udøst til at dække over flest af de Tilfælde, som kunne møde.

Den tilsvarende Bestemmelse i det norske Udstøt omfatter ogsaa det Tilfælde, at Skyldneren er forsvunden. Dette Tilfælde er ikke medtaget i Forslaget, idet Bestemmelsen i § 15 her antages at ville yde alt fornødent.

Det vilde formentlig ikke gaa an at give Udgang til i den ommeldte Henseende uden Begrænsning at kombinere flere efterhaanden indtrædende Begivenheder af de Slags, Paragraffen nævner. Forældelsestidens Beregning vilde derved i mødende Tilfælde blive gjort mere indviklet, og det Tidspunkt, da Forældelsen kan paaberaabes, blive rykket længere ud, end Djemedet med Forældelsesreglerne tilsteder. I Paragraffens sidste Punktum bestemmes det derfor, at Forældelsesfristen ikke paa Grund af flere saadanne Begivenheder kan forlænges udover et Aar fra den Dag, da den efter Reglerne i de foregaaende Paragraffer vilde være udløbet, — hvilken Bestemmelse tillige vil tjene til at berigtige den ikke aldeles fuldstændige Form, hvori Reglen i første Punktum er udtrykt. Hvis altsaa f. Eks. Debitor er afskaffet ved Døden eller Kreditor er bleven umyndiggjort eller gaaet fallit et halvt Aar før det nævnte Tidspunkt, og bagefter Kreditor dør, f. Eks. tre Maanedere efter det nævnte Tidspunkt, vil Fristen ikke herved blive forlænget indtil femten Maaneders Dagen, men kun indtil Marsdagen efter dette Tidspunkt.

Ved den Form, hvori Paragraffens Regel er udtrykt — jfr. Ordene: „den Frist, som i de foregaaende Paragraffer er bestemt“ — vil det fremdeles være udelukket at læde en Forlængelse efter nærværende Paragraf til en Forlængelse, som allerede er

indtraadt efter den paafølgende Paragraf; derimod er den omvendte Kombination ikke udelukket. Følge det norske Udstøts Redaktion er efter dette begge Kombinationer mulige. I den nys omtalte Afværgelsesmaade ligger ogsaa, at den Frist, der i §§ 11 ff. er hjemlet til at begynde ny Forfølgning, ikke forlænges af de Grunde, som omhandles i § 9.

Den Forlængelse, som § 9 hjemler i Tilfælde af Fordringshaverens Død, vil dække det mest praktiske Tilfælde, hvor en Fordringshaver, der er umyndig paa Grund af Alder, en kort Tid kan være uden nogen til at varetage hans Liv. Til efter fremmede Loves Eksempel*) ogsaa udenfor dette Tilfælde at læde, som almindelig Regel, Forlængelse af Fristen indtræde, hvor Kreditor ved dens Udløb (eller kort forinden) er umyndig, eller i alt Fald naar han da ingen Bærgen har, kan formentlig ikke anses for rigtig**). Overhovedet lade fremmede Forældelseslove ofte endnu i andre Tilfælde end dem, som ere omtalte ovenfor, Omstændigheder, der for en kortere eller længere Tid kunne gøre det vanskeligt eller umuligt for Kreditor at forfølge sin Ret, bevirke en Forlængelse af Forældelsestiden***). Dette Meddel til Afværgelse af haarde Resultater er i det hele fremmed for vor og de andre nordiske Lovgivningers gældende Ret†), og dets Anvendelse er ogsaa bleven betydeligt indskrænket i nyere Lovgivning andetsteds††). Der er den store Indvending imod det, at det væsentlig formindsker den Sikkerhed, som er et Djemed med Forældelsesreglerne, idet der dels paa den Maade aldrig bliver nogen bestemt Grænse for den Tid, fra hvilken gamle Krav kunne dukke op, dels Fristens Beregning bliver indviklet og usikker†††). I Forslaget, saa vel som i Komitéudkastet, er der derfor kun gjort Brug deraf i det mindst mulige Omfang. Af de Omstændigheder, som der i den ommeldte Henseende i Lovforslaget er tillagt Virkning, er det derhos kun de i §§ 7 og 8 samt § 15 omhandlede — der alle mere eller mindre vedrøre Skyldnerens eget Forhold — som efter Omstændighederne ville kunne medføre en større Forlængelse af den Frist, som ellers vilde have gældt. I de Tilfælde, som omhandles i § 9, ligesom i de i § 10 nævnte, vil der altid kun være Tale om en mindre Udskydelse af Fristens Endepunkt.

*) Foransførte Skrift S. 147, 150—53 og 155—56.

**) Foransførte Skrift S. 159—61 og 163—64.

***) Jfr. herved anf. Skrift S. 139—44 og 146 ff.

†) Anf. Skrift S. 144—45.

††) Anf. Skrift S. 155—56, 160 og 164.

†††) Anf. Skrift S. 157—66.